

NOVINKY.CZ

1. Kamila Janovičová: Od Tajemství staré bambitky k Shakespearovi

10.08.2024 novinky.cz - Eva Vejdělková

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** Ostravě (8); divadlo (5); Divadle (4); Ostravy (2); Antonína; divadla; divadlem; Dvořáka; Štěpánka; Vojtěcha

Její tvář si většina diváků dodnes spojuje s postavou Aničky z pohádky Tajemství staré bambitky. S herečkou Kamilou Janovičovou (31) se letos mohou potkávat na Letních shakespearovských slavnostech, kde hraje Olivii v komedii Večer tříkrálový. V rozhovoru vypráví, jak těžko si hledala cestu ke slavnému dramatikovi, nebo o nástrahách letních scén.

Není to poprvé, kdy hrajete na Letních shakespearovských slavnostech. Účinkovala jste už před osmi lety v Praze a shodou okolností taky ve Večeru tříkrálovém.

Tehdy jsem tam ale ještě neměla žádnou skutečnou roli. Byla jsem zrovna ve třetíku na DAMU, když za námi přišel náš pedagog Tomáš Pavelka, že Shakespearovky shánějí nějaké studenty, kteří by ve Večeru tříkrálovém jen statovali jako Orsinova družina.

Pomáhá vám dnes tehdejší zkušenost?

Jak se to vezme. Hráli jsme to pět let, a přestože jsem tam neměla žádný text a vystupovali jsme se spolužáky vlastně jenom v jedné polovině představení, dostala se mi ta inscenace za tu dobu do ucha. Překvapilo mě, kolik si toho dodnes pamatuju. Když jsme hru začali letos v Ostravě zkoušet, mám v ní roli Olivie, najednou mi začaly vyvstávat nejen repliky mé postavy, ale i mých kolegů. Myslela jsem si, že už jsem to dávno zapoměla, jenže ony se mi z toho předchozího zpracování vybavují dokonce i s intonacemi. Takže bojuju s tím, abych to neříkala stejně. (směje se)

To nevypadá jako šťastná shoda okolností, ale spíš jako zákon schválnosti.

To tedy ano. Někdy mi to ale připadalo dokonce inspirativní, a tak jsem se pokoušela například Petru Buchtovi v jednom místě poradit, aby reagoval podobně jako kdysi Tomáš Měcháček v pražské inscenaci. Vzpomněla jsem si totiž, že ta jeho replika tenkrát vyzněla ohromně vtípně. Ale to je samozřejmě špatně a režisér se hned ozval, takže jsem těch svých rad zase rychle nechala.

Máte asi pozoruhodnou paměť, když jste to představení už tři roky neslyšela. Vždyť mezitím jste se učila spoustu dalších rolí.

Nevím, jestli je to nějakou fenomenální paměť... Možná to bude hlavně tím, že jsme na jevišti se spolužáky spíš jen byli a nehráli jsme, a tak jsem ten text mohla vlastně nevědomky vstřebat.

V letošním programu sice slavnosti v Ostravě uvádějí stejnou Shakespearovu hru a v tomtéž překladu od Martina Hilského, ale je to samozřejmě jiná inscenace pod vedením jiného režiséra, Vojtěcha Štěpánka. Kdybyste porovнала obě verze, je některá z nich výrazněji současná?

Nové zpracování bude myslím hodně zajímavé díky hudbě, protože v roli šaška alternují Jiří Sedláček a Jiří Krhut. Oba jsou i muzikanti, a dostali proto možnost si šaškovy písničky zpracovat každý po svém. Pokud jde ale o celkové zpracování, hledat v těch Shakespearových situacích nějaký další význam, to by hře myslím jen ublížilo. Jsou v ní ostatně scény, které ani jinak udělat nejdou. Ale co se týče situačních perliček, každá Shakespearova hra samozřejmě nabízí příležitosti, jak je aktuálně využít.

Pochopila jsem to správně, že nejste zrovna příznivcem mimořádných aktualizací starších her?

Neřekla bych. Nechci zobecňovat, protože to vždy záleží na spoustě okolností. Někdy může být aktualizace i hodně zajímavá, ale je pravda, že ne každé takové zpracování se povede, a občas dokonce vyzní jako samoučelné znásilňování textu. A to ráda skutečně nemám. Věci je ale potřeba zkoušet a slápnout do nich, abychom zjistili, jak to dopadne. Někdy mohou nádherně překvapit. Příkladem velmi moderního zpracování starého textu, které mě dostalo do kolen, je Médea, která se aktuálně hraje u nás v Ostravě v Divadle Antonína Dvořáka. Antické drama, o kterém jsem si myslela, že už ho děláme čistě jen z nostalgie nebo z úcty k předkům, je v této inscenaci tak současné, až z něj člověk odchází s husí kůží. Uplynuly stovky let a my se pořád nepoučíme.

V kolika Shakespearových hrách jste dosud měla příležitost účinkovat?

Na škole je to samozřejmě jedno z témat, kterých se studenti musí nějak dotknout. Shakespearovi jsme se věnovali na DAMU ve druháku, ale jinak na profesionálním jevišti jsem tu příležitost až do letoška vlastně nedostala. Ne že bych se tomu vyhýbala, ale nevdá mi, že jsem se tomu doposud vyhnula. (směje se)

Jak to myslíte?

Až donedávna jsem si k němu cestu sama nenašla. Základní dramatické situace, kterých se dotýká, jako je například zakázaná láska, totiž zpracovali jiní autoři pro mě mnohem zajímavěji. Jako začínající studentka herectví jsem Shakespeara dokonce neměla ráda. Znáte to, ty věčné studentské pózy. Člověk má na všechno radikální názor. Takže jsem si někdy i zanáděvala na text, že není možné se ho naučit a nejde ani recitovat. (směje se) Ale nerada bych, aby to teď vyznělo, že se cítím být znalcem Shakespeara, a ještě ke všemu ho pomlouvám! Skutečnost, že se hraje dodnes, samozřejmě musí mít svůj důvod. Kdyby to nebyl dobrý autor a nezpracovával pro nás důležitá témata, už by zmizel v propadlišti dějin.

Měla jste možnost zažít i nějakou mimořádnou shakespearovskou inscenaci?

Za legendární považuji Hamleta s panem Františkem Němcem z pražského Národního **divadla**, kterou jsem viděla jako studentka – samozřejmě jen ze záznamu, protože jsem v době premiéry ještě nebyla na světě. Taky jsem měla příležitost vidět Hamleta s Benedictem Cumberbatchem v přímém přenosu z Londýna. Tehdy mě poprvé v životě shakespearovští herci rozplakali! Dnes tedy chodím kolem Shakespeara opatrně a s úctou a jsem ráda, že v něm můžu hrát.

Zmínila jste dvakrát Hamleta. Není vám tedy líto, že nehrajete právě v této hře?

Naopak, já jsem moc ráda, že hrajeme komedii, a ne drama, protože v létě jsou diváci vstřícnější právě ke komedii. Pár let jsem byla v angažmá v Jihočeském **divadle**, hrála jsem proto i na otáčku v Českém Krumlově, a tak dobře vím, že o prázdninách se divák radši pobaví, než si zapřemýšlí nad životem. Večer tříkrálový se mi tedy zdá pro letní produkci jako ideální volba. Příběh vychází z masopustních slavností, je to rozverně, a přesto se tam skrz šaška dostanou i myšlenky, které se můžou člověka dotknout.

Shakespeare je stále natolik populárním autorem, že vznikají čistě shakespearovské divadelní společnosti. Umíte si představit, že byste v nějaké působila, třeba i pět nebo více let?

Když pomínu, že většinou jsou takovéto company anglicky mluvící, a odpovím jen hypoteticky, tak tedy říkám: "V žádném případě!" Nechtěla bych se vzdát všech ostatních možností.

Ani kdyby to byli místo Shakespeara někteří z moderních dramatiků, které jste si oblíbila?

Mám moc ráda například Toma Stopparda nebo Neila Simona, dokonce mám teď možnost hrát v jeho hře Ztraceni v Yonkers u nás v **Ostravě**. To je podle mě vynikající autor. Nevidím ale žádný důvod zaměřovat se především na jednoho autora. Jakéhokoliv.

Jako herečka jste poznala více letních scén, už před těmi osmi lety jste při shakespearovských slavnostech hrála na Pražském hradě...

... to byla spíš provozní zkušenost než herecká. Protože student má většinou jen velmi malou znalost divadelního provozu a už vůbec ne letní produkce, byla jsem moc ráda, že jsem si vyzkoušela, jak takový projekt funguje. Hráli jsme na hradě nejen v Praze, ale i v Brně, **Ostravě** a Bratislavě. Byla to samozřejmě taky příležitost osobně poznat všechny ty herce, kteří v představení hráli. Za to jsem byla vděčná. Čistě herecky jsem se v té inscenaci ale nemohla nic naučit. Vždyť jsme se spolužáky pokaždé jen párkrát přešli po jevišti sem a tam.

Přesto jste měla šanci zblízka poznat různé letní scény, kde se určitě hraje jinak než v uzavřeném prostoru.

To je pravda, zvuk se tam totiž neodráží od stěn a putuje dál. Jak na těch hradech, tak v zahradách českokrumlovského zámku, kde stojí otáčivé hlediště. Okolí zvuk pohlcuje, proto se herec musí naučit úplně jinak pracovat s hlasem, což ho omezuje i v prostoru a při pohybu. Je nutné pořádně natáčet hlavu k divákům a prostě to do nich rvát za každou cenu, protože vzdálenost je nepříjemná a je potřeba, aby se slova donesla až do poslední řady.

Jak se vám hraje v **Ostravě**? Je třeba domácí prostředí pro herce výhodou, protože už ho trochu zná?

My jsme téměř do poslední chvíle bohužel zkoušeli v hale na Výstavišti, která má naprosto strašnou akustiku. Zvuk se tam neustále odráží ze všech stran. Museli jsme proto hodně zpomalit, aby nám bylo vůbec rozumět. Utěšovali jsme se tedy řečmi jako těžko na cvičišti, lehko na bojišti, jenže ona to samozřejmě byla jen marná naděje. Akustika na Slezskoostravském hradě je totiž přesně opačná, tam se zvuk naopak ztrácí. Bylo to velké dobrodružství, protože na hrad jsme se dostali až pár dní před premiérou.

Na českokrumlovském otáčku jsme proti tomu měli s Jihočeským **divadlem** velkou výhodu, protože tam se hraje přímo v zahradě kolem dokola otáčivého hlediště, a tak se zkouší na místě už měsíc před premiérou.

V Jihočeském **divadle** jste hrála asi pět let, potom jste odešla do rodné **Ostravy** a v angažmá jste v Moravskoslezském **divadle** třetím rokem. Táhne vás to zase jinam, nebo jste se tady už usadila?

Končím třetí sezonu... Jak odpovědět co nejupřímněji? Je mi tady dobře. Člověk by například mohl předpokládat, že herce to může táhnout do Prahy, zvláště když třeba chce občas i něco natočit. Jenže já bych nešla do Prahy jen proto, abych tam byla. Pro mě je

důležitý kolektiv, se kterým **divadlo** dělám. A ten, který mám teď tady, je dobrý a mě to s ním moc baví. Ale zároveň to neznamená, že bych tady chtěla zůstat navždycky. Navíc jsem se nedávno zamilovala do člověka, který žije v Praze. Kdoví tedy, jak to bude. Třeba i jinak.

Kvůli lásce byste tedy odešla?

Ano, ale nejen kvůli ní. Podle mě by herec měl cestovat za prací. Aspoň do určitého věku, dokud nemá rodinu. Myslím, že je v pořádku, když se časem seberu a půjdu znovu do světa, i když to bude jen Česko. Jenom ta motivace k odchodu musí být dostatečně silná. Musí za tím být možnost dělat nějaké konkrétní **divadlo** nebo třeba i ten velký soukromý důvod.

Cítíte se hlavně jako divadelní herečka?

Divadlo je u mě odjakživa na prvním místě, ale natáčení mě moc baví. Vlastně bych se nechtěla dostat do situace, že bych si mezi nimi měla vybírat. Ale když už bych musela, vyhrálo by **divadlo**. Nedokážu si představit, že bych byla na volné noze a jenom točila. Když občas mluvím s kolegy, kteří do toho šli, většinou jim **divadlo** po čase začalo chybět.

V květnu měl premiéru film Jedna noc, který režíroval David Laňka, s nímž jste před dvěma lety natočili se Štěpánem Kozubem a Veronikou Žilkovou film Spolu...

Tentokrát jsem měla ale ve filmu jen dva obrazy, protože David točil exteriéry tady v **Ostravě**, a tak toho využil a obsadil mě do role prostitutky, která pracuje na ulici. Nechci moc vyrazovat, o co jde. Potěšilo mě ale, že moje postava tam byla spíš pro odlehčení, jinak je to drama, které vypráví o lidech na okraji společnosti. Na začátku se topí v problémech a končí v ještě větších. Není to mainstream pro široké publikum, ale spíš artový film, a právě to mě na něm bavilo.

Kdybyste měla pozvat diváky na Letní shakespearovské slavnosti do **Ostravy**, co ještě byste jim doporučila kromě představení?

Záleží, kolik budou mít času. Pokud budou mít čas na celodenní výlet, za rohem jsou Beskydy. Určitě bych je poslala taky na Hukvaldy a Čeladnou. Přímo v **Ostravě** moc ráda chodím na procházky do zoo. A protože je tam zároveň botanická zahrada, najdou se tam i báječně klidná místa v lese, kde jsou voliéry s plachými ptáky, kterým by nesvědčil ten mumraj kolem zvířat. Jeden z mých kolegů se tam dokonce chodí učit texty.

Taky se radši učíte role venku?

Většinu textů se naštěstí naučím během zkoušení, ale když už mi někdy teče do bot a potřebuji se něco naučit, chodím do parku a učím se za chůze. Doma mi to nejde, tam mě pořád něco rozptyluje.

Co máte v létě mimo shakespearovských slavností ještě v plánu?

Kromě dovolené v Estonsku a Španělsku mě čeká letní dětský tábor. Už roky jezdíme s přáteli kousek za Vítkov, tam je jedno z mála údolí, kde ještě není mobilní signál. S pětasedmdesáti dětmi, na dva týdny v srpnu. Je to sice taky práce, ale díky ní si naprosto skvěle odpočinu od svojí obvyklé práce. Člověk tam sice nevydělá, ale v lese zase neutratí, takže celkově jsem po táboře po všech stránkách v plusu.

URL | <https://www.novinky.cz/clanek/lifestyle-osobnosti-kamila-janovicova-od-tajemstvi-stare-bambitky-k-shakespearovi-40482346>

« zpět na začátek